

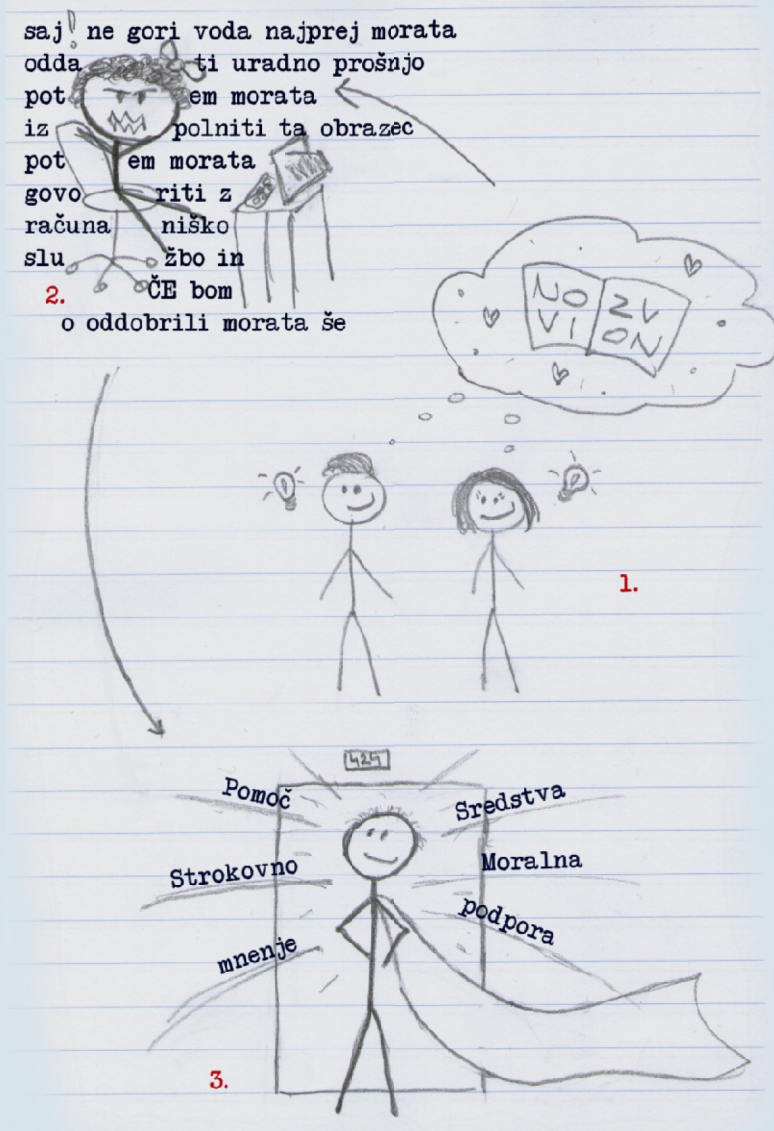
Novi zvon

Uvodnik

MISIJA BIROKRACIJA

saj! ne gori voda najprej morata
 odda ti uradno prošnjo
 pot em morata
 iz polniti ta obrazec
 pot em morata
 govo riti z
 računa niško
 slu žbo in

2. ČE bom
 o oddobrili morata še

Novi zvon, letnik I, številka 1

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Helena Čehovin

STRAH

Koliko časa me bo še mučil?
Saj sploh ne vem koga s tem mislim.
Strah ali njega,
ki mu je včasih tako lepo vrniti milo za drago.
Kaj če bi jaz vse vračala.
Ne morem je razumeti,
te čudne ljubezni,
ki mi jo ponuja.
Ali bi jo mogla?
Ta ljubezen je ovita s pikro bolečino,
bolečino prevare, laži, egoizma.
To je pokvarjena bolečina,
to je hujše kot bolečina.
Pa kaj.
Zato moram zdaj jaz trpet.
Če te ugrizne en pes, sovražiš vse pse?
Ne.
Razen če si mona.
Nehaj s tem maščevanjem,
ki se v tebi zbudi vsakič,
ko se komu malo lepše nasmejem.
Mislim, da zdaj je pa ja že na Marsu znano,
da sem izključno in brezpogojno samo tvoja.

STRESORJI

Ti prepri,
zaradi malih stvari,
nama ne škodijo.
Zaradi njih se imava rajši.
To niso napake.
So le moteči elementi,
ki vzbujajo valovanje monotonosti
in perfektne sluzaste sreče,
ki je pa po njih še bolj sluzasta
in bruha iz mene,
že samo ob dotiku najjinih teles.

KER MIDVA SVA ZAKLJUČILA NAJINO AVANTURO

Jutri bi modra stopila na cesto.
Povitega srca, z zlomljeno roko.
Hodila kot starka bi, šepavo, krivo.
Prosila za zadnji udarec.
Namesto, pa jutri bom živi mrlič,
ker sem zanj bila le avantura.
Nič ne boli.
Nič ni krvi.
Ženske ni več.
Je samo še oklep.

TI SI KUHAL

Vsak dan sva se zbudila,
ko so običajni ljudje že pojedli kosilo.
In ti si potem kuhal.
Dišalo je po celi vasi.
Kako sem te občudovala,
ko si s svetlobno hitrostjo sekjal čebulo
in si oblizoval konice svojih prstov.
V življenju še nisem jedla boljše hrane.
Po kosilu sva se smejala,
kako bom zgledala,
ko bom noseča,
ker se mi je tako napihnil trebuh
od vsega kar sem stlačila vase.
Potem sva kadila.
Ti si se vedno pred mano vrgel na kavč
in me otroško klical,
dokler se nisem ulegla poleg tebe.
In tako sva se tiščala.
Še preden sem ti sploh povedala,
kako te ljubim,
si me ljubil s telesom in besedami.

MEHURČEK

Se bom lahko zaprla v balon
in se smejala od znotraj
Bom lahko živela brez kril
ki so mi jih že davno vzeli
Bom lahko gospodinja
ki lika perilo in z varekino čisti tla
Bom lahko samo to
Ne mi počit balona

Andraž Čož

CIKEL 2

pod mojim stanovanjem je majhna prodajalna
malih živali.

alen je prišel po 1000 klopov.

svoji alenčici je rekel:
belo platno beliš
belo platno beliš duša moja.

noč se je spustila in alen je razdelil klope na polovico.

vsakemu 500, je rekel.

*

na balkonu ni modelka več obešala perila,
ni več otrokom v soncu dajala milnih mehurčkov,
modelka ni več risala risb na soncu,

zunaj je bila
namreč tako gosta megla, da je še v trenutku,
ko je čez odprto okno njena hčerka z balonom
poletela v nebo, modelka zgolj zmajala z glavo
in rekla

to pa ni dobro
ta megla mi je vzela otroka.

*

v centru za objektivizirano uživanje
so slišali govoriti deklice:
revolucija, revolucija!

bil je tako lep dan, da ni bil čas za revolucijo.

deklice pa so vseeno vpile:
revolucija, revolucija!

deklice so kasneje popadale v jaške livarja iz

ivančne gorice,
zataknilo so se ob žogah za nogomet,
ob flašah jegra,
druge deklice pa so
prespale na pragu svojega doma, slečene in pijane.

francis drake igra morske poskočnice.

center za objektivizirano uživanje so
ukinili, ker je bilo preveč napak.

ostalo pa je tisoč malih škratov, ki jih je
sofinancirala država, ti so strašili
male deklice, ko so šle lulat,
takrat so skočili iz
wcja in rekli:
buuuu!

Veronika Šoster

PER ASTRA IN ASPERAM

Raztrgaj se.

Vratno arterijo dihalni epitel vidni živec maternični vrat
da boš res lahko v vseh trgovinah hkrati da ne bo slučajno zletela pomladna
razprodaja mimo tebe

potem si mrtev to je najhujši zločin proti državni ekonomiji sploh!

Razcefraj se.

Brezskrbno stopi pod tuš v garderobi racionalno pusti obleko zlate zobe nohte lase
kožo

kar je pač ostalo od tebe in ob koncu se pometi s tal vse za nov svetovni red!

Razstrelj se.

Možgane s svojim 96. metkom razpacaj po celi prekleti knjižnici na Columbine si,
pankrt

bodi družbeno koristen in izniči vse bombe ki smo jih zmetali to popoldne!

Človek, si kot teorija strun,

preveč abstrakten, da bi te lahko kdo res dojel.

TRENUTEK ZMAGOSLAVJA

Trenutek zmagoslavja je Schrödingerjeva mačka, ki mirno prede niti življenja in smrti -
vedoč, da so iz istega klopčiča.

Če dvignem pokrov, ne bo več ne nje ne nas.

Samo še mogočen ogenj sredi votline,

kjer po stenah prežijo sence.

(Platonu)

STREHA SVETA

Sredi gluhe sobe prižigaš že peto svečko

in nihče ti ne pove, da je v kotu stikalo za luč.

Tu in tam zaznaš kresanje isker

in čisto potihno, nezatno, zakoplješ obrazek v dlani.

Počasi pozabljaš zgodbo o dečku,

ki se nikoli ničesar ni zbal.

V sanje prikličeš zlate metulje,

da te ponesó prek krvavih bojišč.

Visoko, še višje, do roba neba!

Prebudiš se v jeklenih rokah
in poljubiš gravitacijo v slovo.

IZVIR ČLOVEKA

Kot izgubljeni jastreb ti nosim zrnje na grob
da bi raslo, raslo in dihala ker ti si kar nehal
ne moreš vendar kar nehati to se ne dela
in kdo še rabi vence in spomenike in napise
saj ni važno
lovim ribe in vsaka je drugačna
okus imajo po obupu in malo po morali
solze shranjujem v hermetično zaprte posode
ta je številka 38
tuširaj se vsake tri dni pravijo
zmanjkalo bo pitne vode
pa saj ni važno
morska je tista brez katere nisi znal
oči izkljuvam vsakemu ki ti prižge svečko
ker kdo še rabi to ceneno plastiko
in ne rabim teh luči, ponoči prav dobro vidim
samo slišim malo slabše ker je nemogoče preglasiti tvoj zadnji objem
čeprav sem ga samo sanjala kot kak otrok
to se vendar ne dela
če vržeš kamen nekemu v hrbet te bo jutri zadel v glavo
vsak kreten ve, da se prostor in čas ukrivljata.

Jan Simončič

V BLATUŠO

Pod decembersko razsvetljavo pijemo
vino, skuhamo v električni posodi.
S fotografiranjem zvezd pod oblaki si krijemo
žvenket evro-kovancev. Kdo si jih ni sposodil
in ni pridelal bakra? Tudi ni več strojevodij.
Pred Maksijem se dobi nek cviček, ki ne poide
ob lajanju na vremensko napoved. Le robide
iz daljne sončne pripeke preprečijo višini
v stanje nič. Robide me že sprašujejo, kdaj pridem
nazaj v Blatušo, k mami Zemlji in sestri divjini.

Črepinje me poganjajo v tek po ploščadi med
lepo ljubljansko banko in Cankarjevim domom.
Velikana mečeta veter v trebuh, a skelet
je obtežen. V stopnišče se lahko spustim z dvomom
v moč velikanov. Kaj jih lahko obvaruje pred zlomom?
V postelji se zatopim v knjigo, a tudi ona bo
kmalu elektronska. Ko se potapljam v jezero,
me spet vabijo robide in zaprašeni hipi.
Pes bi me tako rad objel z jezikom in njeno oko –
nazaj v Blatušo, k mami Zemlji in sestri divjini!

Opoldne čofotamo v jezeru in vpijemo
živalski krik. Mažemo glino in smo čisti. Na grobi
prsti se trdijo naši podplati. Ovijemo
ogenj v krogu. Od lica do lica nas vodi
poljub. Priklon v prah in še pred nočjo smo brez vodij.
Z Anno učiva otroke jesti kruh, ko vas preide
oblak, ki zlije kisli dež. Ko naju obide
plamen, je že prepozno. Kljub njeni bližini,
voda odteka z ognjišča in zdaj vem, da nikoli ne pridem
nazaj v Blatušo, k mami Zemlji in sestri divjini.

MASTEN PRSTNI ODTIS

Hlapi se spuščajo nad keramično ploščo.
Iskra.

Modrikast zubelj se razleze po ploskvi
in poliže svojo nizko globoko modrino.

Ko se zvije sam vase,
brezkončen prostor ostane hladen.

Brez vonja.

Brez barve.

Brez zvoka.

Stene so v steklu.

Okostje iz keramike se lesketa.

Ledena ogledala odsevajo srebrno senco,
črno silhueto.

Vžigalnik zaškrta in žajbljev list

vznemirjeno zaprasketa

v rumenem ognju.

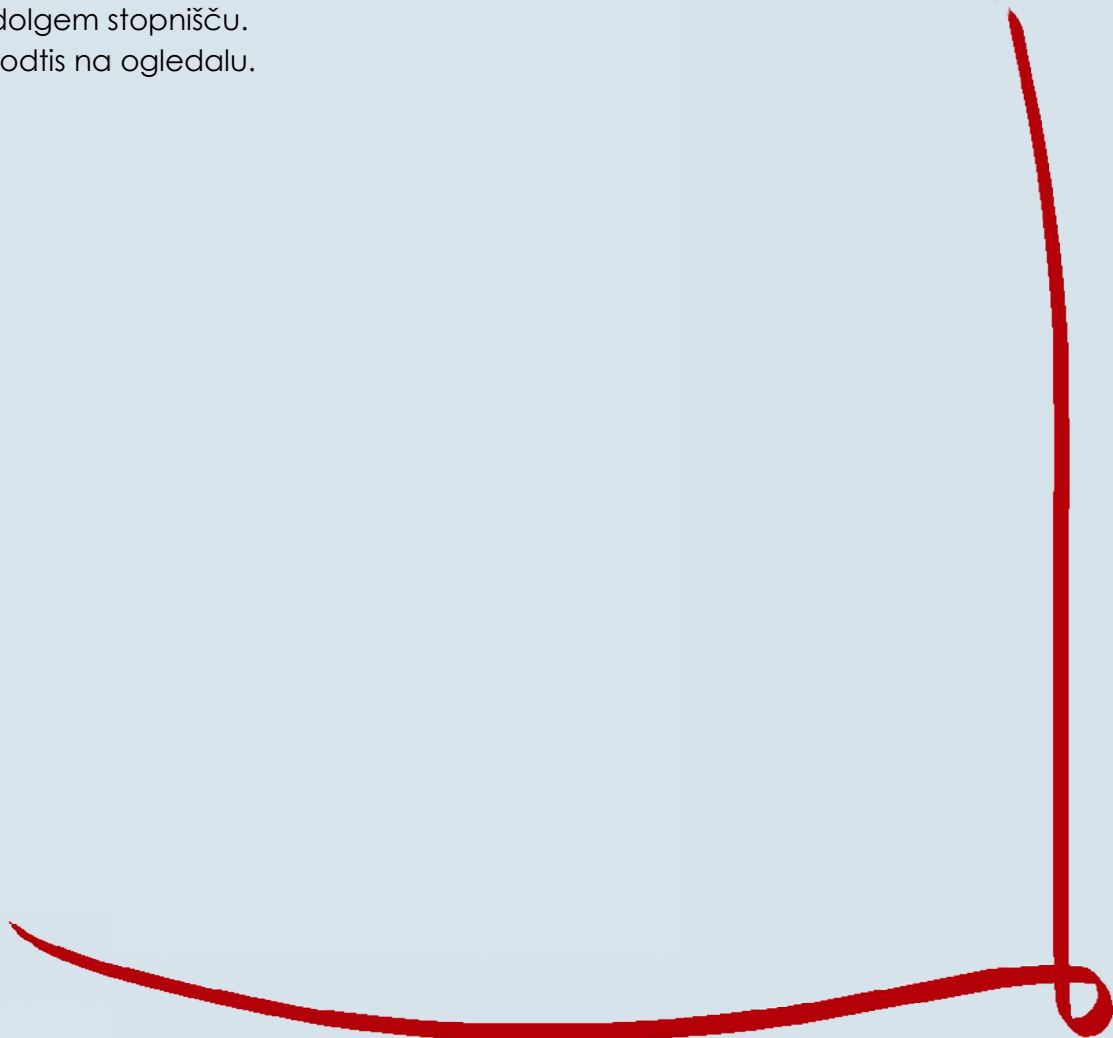
Ko izgori, za seboj pusti

vonj razstresenega pepela,

sivi dim, ki se je bil prilepil na stekleno luč,

odmev koraka na dolgem stopnišču.

In en masten prstni odtis na ogledalu.

Anja Radaljac

JAGODNO ZARDEVAJOČA IN DRUGE VAZICE

Stojiva pred spuščeni železniškimi zapornicami. Drži me za roko, čutim njegov pulz, hecno je – kot bi mu srce bilo v dlani. Mimo naju vozi tovorni vlak, štejem vagone in utripe njegovega srca – en vagon, dva utripa.

"Ne morem ti reči, da te imam rad, kot imaš ti mene."

7. vagon, 14. utrip.

"Ne morem ti reči, da te imam rad."

V meni je velika okrogla soba. V njej je svetloba temno tumene barve, ki se razliva čez omare, police in poličke, majhne predalnike in visoke vitrine s steklenimi vrati. Vse omare, police, predalniki in vitrine so polne vazic. Keramičnih, steklenih in nekaj umetelno oblikovanih kristalnih. Različnih barv so in preigravajo celotno paleto mavrice. Vijolične, sončnične, sončno rumene, peščene, marelične, jagodno zardevajoče in vinsko rdeče, morsko modre in žadasto zelene, rožnate kot popki vrtnic, temne kot noč brez zvezd. Vse vazice stojijo na svojih mestih, kot v zapletenem mozaiku postavljene na edine prave prostorčke zanje in trudim se, da bi pazila nanje. Resnično se trudim, vendar se včasih vseeno zgodi, da kakšna od njih pade s police, da hud prepah odpre vrata vitrin in jih pomeče na tla. In potem se razbijejo, iz nekaterih popada cvetje, druge prazne treščijo ob tla in se v steklenem dežju razgubijo v nič.

Ne morem ti reči, da te imam rad. Mala jagodno zardevajoča vazica se ob prepihu zamaje. Pade s svojega prostorčka, s poličke, ki je tik ob vratih, na levi strani. Zdi se, da neskončno dolgo pada, ko se razbije, čutim sebe, stoječ na polju, name pada toča poletnega dežja. Vroče sonce ni prineslo nič dobrega.

Vlak odpelje mimo, njegovega utripa ne čutim več. "Si slišala, kaj sem rekel?"

"Ne, nisem. Kaj si rekel?"

"Eh, nič." Utihne, bega s pogledom, jaz sem tiho. V usta si vtakne prst in grize obnohtno kožoco. Še vedno sem tiho, držeč se za roke hodiva dalje.

Ko se jutraj zbudim, se že smehljam. Ko me poljubi na lice, je to čisto prav. Ko jem zajtrk v njegovi kuhinji, mi sploh ni nerodno. Ko se sprehajava po mestu, si želim držati njegovo dlan in nekoč bi rada spoznala njegovega očeta.

Tako je to.

"Kako si preživela dan?"

Dovolj prijeten je, relativno uspešen, dosti denarja ima, diplome še nima, ampak jo bo gotovo še imel, prijazen je in skorajda lahko rečem, da ima lep nasmeh. Zanimam ga.

"Pisala sem. In na sprehod sem šla."

"Cel dan sem bil notri. V službi."

On bi me vprašal, o čem sem pisala, kje sem dobila navdih, kako bom razvila idejo in kaj sem (spet) naredila s svojim umetniškim izrazom. Če mu bi pokazala osnutek, bi ga raztrgal. (Ne morem si kaj, da ne bi pomislila, kako raztrga vse, razen F. F. nikoli. Mene vedno.) Najbrž bi potem še vsaj kako uro sedela drug nasproti drugemu, malo bi govorila o umetnosti in mene bi bilo sram reči, da imam rajši Prešerna kot Strnišo, ker če to povem njemu, zveni nezrelo in blazno konvencionalno in mi, umetniki, ne maramo konvencij. Ne maramo jih, ampak on rad bere romane z zgodbo.

Ko sem bila še tako majčkена, da se bi pred neznanci lahko skrila za njegovo nogo, ga ni bilo. Ko so bile druge punčke princeske, sem jaz sedela mami v naročju. Ko bi moral razširiti roke, je pokazal hrbet.

"Rad berem /poljubni avtor in/ali naslov šund dela/."

En stavek, pa celo trdnjavo postavi. Še mene prime in me s prostranega travnika odnese v najvišji stolp te novogradnje. Nekaj besed, ki me zaprejo pred njim, en sam stavek pa si že naslikam zelje, krvavico, nekaj fižola in eno veliko leseno zajemalko. Tako tihožitje naju razmeji – mene na sever, njega na jug, mene gor, njega dol, čeprav bi prav lahko rekla, da je on sever in sem jaz spodaj. Razdalja ostaja ista.

Sama sem. Sedim na postelji in strmim v steno nasproti. Ni poklical. Je poklical. Zjutraj je malo kričal. Nič hujšega.

Stojim sredi malega grškega gledališča v neznanem polisu. Strmijo vame. Zdolgočaseno. Napeto. Prezirljivo.

Včasih mu želim pljuniti v obraz. Za vsako vazico posebej. Za vsako zašepetano pripombo. Za vsak tuj spomin.

Včasih mu želim pljuniti v obraz. Za vsako vrtnico. Za vsak krožnik z govejo juho. Za vsako skrb. Za vsako že slišano ljubkovalno ime.

Včasih mu želim pljuniti v obraz. Zdaj. Ker zaradi njega ne maram rezanega cvetja. Ker zaradi njega vedno sama plačam račun. Ker moram jokati. Zaradi njega. Ker zaradi njega ne verjamem več v Don Kihota.

Zdaj stojim v malem grškem gledališču in pljuvam. Pljuvam dva, ker treh ne morem.

Prijeten, mlad, uspešen. Skorajda joče, ko mu povem. Ampak jaz ne morem pomagati. Jaz ga ne morem držati za roko in mu hkrati povedati: »Ne morem ti reči, da te imam rada.«

Najbrž ga nikoli več ne bom videla. Čez dve leti bo spoznal mlado medicinsko sestro, nosil ji bo šopke rdečih vtrnic in čokoladne praline. Peljal jo bo v kino in dva meseca za tem mu bo skuhala odličen golaž s polento. Poročila se bosta, imela bosta 1,5 otroka, stanovanje na hipoteko in zlatega prinašalca. Sprašujem se, koliko vazic bo takrat še stalo v moji okrogli sobi.

Palačinke mu pečem. Reče, da ne smem prinesiti zobne ščetke, ampak se pri tem komaj opazno smehlja. Objame me od zadaj in me poljubi na vrat. »Greš jutri z mano in Matevžem na kosilo?« vpraša in doda, da me bi Matevž res rad spoznal. »Seveda,« rečem, smehljam se. Kadar sem z njim, se vedno smehljam. Spet me poljubi in jaz vzdrhtim. Prižamem se k njemu. Nagonsko, čisto nagonsko.

Ko vzdihujem ob njem si zamišljam F. in ko zavzdihne tudi on, vem, da ne bom kuhala golaža. Upam, da bom nekoč vseeno lahko rodila 1,5 otroka.

Štorovka
041/985-954

Domen Babič

RDEČI ORKESTER

Obstajala je soba. Soba rdečega žameta. Rdečega žameta čudnega vonja, a na dotik je bil najmehkejši žamet na svetu. V tej sobi je bil oder. Sedeži, obrnjeni proti odru, so bili črni. Toliko ljudi je že sedelo na teh sedežih, počelo toliko različnih stvari. Danes me zanima samo eno dekle. Prav tako kot vsi ostali je tudi ona sedela na enem izmed teh sedežev, z očmi in obrazno mimiko je pripovedovala svojo zgodbo. Takrat, ko sem jo videl, se mi je zdelo, da sedi sama v dvorani. V dvorani, obdani z rdečim žametom. Preklete, sploh se ne spomnim, ali je bil v dvorani še kdo drug ali ne, spomnim se samo nje in njenih oči. Bile so tako svetle, da je bil še njen obraz bele polti temen v primerjavi z njimi. V trenutku, ko sem jo zagledal, se je, počasi, a nezadržno, začel propad Rdečega orkestra.

Ime mi je Mikhail Fedorov. Bil sem član slavnega Rdečega orkestra. To je zgodba o ženski in o mojem klavirju.

Rdeči orkester je v dvorani, obdani z rdečim žametom, izvajal avtorsko glasbo približno deset let. To so bili čudoviti časi. Ga ni človeka, ki bi si mladost želel preživeti drugače, kot smo jo preživeli mi, člani orkestra. V bistvu to sploh ni bil orkester. Nekaj lokalnih fantov se nas je odločilo, da zagrabimo vsak en instrument in začnemo nekaj igrati. Bolje, kot da bi nas posrkale lokalne delavnice ali pisarne in bi bili do konca življenja ujeti v samo enem ritmu. Pa tudi to je bilo več kot dovolj, če si želel samo živeti. Razlika pri nas je bila, da smo želeli imeti vse. Tako smo počasi začeli igrati enostavno narodno glasbo, kasneje pa prešli na avtorsko. Presenetljivo, med domačimi poslušalci je bila zelo dobro sprejeta. Očitno smo vedeli, kaj jih zabava in po drugi strani, kakšne težave jih pestijo. Imeli smo idejo, to je bilo tisto, kar nas je vleklo naprej. Za razliko od drugih, mi nikoli nismo zapustili domovine. Zadostovala nam je mogočna dvorana na hribčku, malo stran od našega domačega mesta. V njej smo vadili in imeli koncerte. Potrebovali nismo ničesar več, kajti ljudje so prišli poslušati glasbo k nam, nikoli je nismo šli prodajati kam drugam. Ljudje so radi prihajali v dvorano. Poslušali so glasbo, sedeli v črnih žametnih sedežih, rdeče žametne stene pa so jim vzbujale temačne, nezemeljske občutke. Tudi mi smo so počutili tako, nezemeljsko. Kot, da smo bili poslani od samega gospodarje teme, da prenesemo temno sporočilo na ta nemirni svet. Človeške duše so se klanjale pred zvoki Sergejevega saksofona, Yurijeve kitare, Samsonovih bobnov ter mojega klavirja. Zakaj klavir? Saj je dosti simbolično. Črne in bele tipke. Črna in bela plat duše. Kako je nekaterim ljudem trgalo nevidne spona, ki človeško dušo držijo zakrčeno v nekakšen spačen skupek, ko so se zvoki črnih in belih tip menjavali ter se zivali ena v drugo. Čudovit je pogled iz odra v publiko, ko se dogaja kaj takšnega. Vidiš, kako vsi obrazi potemniijo, njihove oči pa žarijo kot kresovi na predvečer delavskega praznika. Avtomatično se mi je na obraz prikradel mali, zlobni simpatični nasmešek, ki je izražal moje zadovoljstvo, vsakič, ko smo za uvod zaigrali pesem Krvava ženska. Da, s to

pesmijo se je vse začelo in končalo. S to pesmijo se je začel vsak koncert Rdečega orkestra. Nikoli si nisem mislil, da bo ta pesem tudi pokončala Rdeči orkester.

Vse je šlo gladko, do nekega večera. Do tistega večera, ko sem jo zagledal. Zastor se je dvignil, tako kot vedno in smo začeli, tako kot vedno. Krvava ženska, tako kot vedno. Ne spomnim se več, kdaj je bilo, vem samo, da je bila sobota, tako kot vedno. Mrzle roke so se zopet dotaknile klavirja, sive ustnice so se zopet dotaknile ustnika saksofona, kovinske strune so zopet zavibrirale, črne lesene palčke zopet izzvale opno...a občutek ni bil isti. To smo občutili vsi. In samo ena oseba v celi dvorani se je smehljala. Da bi jo nehal gledati? Nisem mogel. Igrali smo, ne vem kaj, najbrž še vedno isto pesem, a moje zavest je bila v celoti pri njej. Tudi, če bi moji kolegi kričali name: »Mikhail, kaj delaš?!?«, jih ne bi zaznal. V vseh teh letih me še nič ni tako prevzelo, sploh pa ne ženska. Prvič v mojem življenju, da je nekaj neznanega zaplulo po moji vzhodnjaški krvi, udarilo kot elektrošok in moje telo, četudi samo za trenutek, oživel in omrtilo hkrati. Ne spomnim se, kako smo koncert izpeljali do konca, Vem samo, da nisem hotel nehati, ker smo bili dolžni publiko izvajati skladbo. Po koncertu sem se usedel na narobe obrnjeno kovinsko vedro, kot bokсар po premaganem dvoboju in strmел v rdeči žamet takrat že prazne dvorane. Kje je ona? Kam je odšla? Zakaj se je ona smehljala, ko so vsi ostali strmeli?!? Moram jo najti! Moram jo najti, če ne sem pogubljen... Kako se je smehljala. Ona mora biti nora. Hm...nora...to mi je všeč. Hej, zakaj je moj klavir rdeč? Zakaj je rdeč tam po nogah in malo tudi po trupu? Kaj je to? Ne...ni...ne more biti...ne me j*bat...kri!

In kot iz neba je nekaj prišlo in požgečkalo moje možganske gube...:

»Mikhail, dovolj je bilo. Preveč si se igral. To ni bilo več človeško, ti pa si človek. Veš, dana ti je bila možnost, da uporabljaš nečloveške sile, ti pa si to izrabil. Ne moreš razčlovečiti ljudi, tepec. Sedaj se bom jaz igrala s tabo. Hm...res si srčkan, to mi bo v užitek. Ne, ne govori, da nisi želel grešiti. Tudi, če nisi vedel, kaj te čaka, to še ne opravičuje dejstva, da si grešnik! In nesrečnik! Najboljši nesrečnik na svetu, tem in onem. Zato si moj. Samo moj. Na veke vekov...«

Naslednjič, ko sem se zavedel samega sebe, sem klečal na praznem odru prazne rdeče dvorane, oprt na roke. Moje oči so bile solzave, iz ust pa mi je kapljala slina. Name je svetila luč, samo ena luč. Izprijenec. Kri pa je kapljala iz klavirja, kaplja za kapljo...

Matjaž Zorec

FINALE (Odlomek iz daljšega besedila)

Misli, vseobsegajoče, neznane in otrple. Upočasnijo scanje kot nepazljivost um, da lahko ta v ganotju zahlipa. Kaj bi izrekale, ko bi jih lahko kaj drugega kot izscal. Ta ironična narava, s svojim organom, ki hkrati plodi in ščije. Slejkoprej se izdrkajo, pa ne v žensko in plod. Najraje v prazno, kjer razvodenijo.

Povabila znajo biti zabavna, sploh če se povabiš sam. V škodoželjni naperjenosti proti sebi se ti zaletava s tesnobo. Vsaka gesta je nekaj drugega od namena. Če ni, potem se menda res lahko kar ubiješ. Prislinjajoči obiski, odgovor na slepa vabila. Tole ni takšno. Kar me veže s to neko žensko, je nezaničljivo dejstvo. Brez dvoma sem si jo vedno nemalo želel pofukati. Najbrž bo vedno tako. A kljub temu, da je nikoli nisem in je, ne dam se, najbrž, nikoli ne bom, ni kakšnih kvavih prask ne od zavisti ne od obžalovanja. Kot se sicer nikoli ne zdramita do konca, niti dokončno ne zaspita pri... kom drugem. Zaradi tega lahko svoji bližnjebodoči gostiteljici rečem, ah, prijateljica. Katere tolsto rit bi med natepavanjem hlastno gneteč grabil in po njej rezko ploskal do škrlatnih marog. In slastno gledal bibavico pudingastega celulitnega valovanja, zresonanega v vse premični minimalni ritničasti premičnosti.

Preden se odpravim, moram, ko si ravno zamišljam... polt... temnorjava... svetlobronasta... gladka... gosto posejana z narahlo skurjenimi pičicami... blago prepotena... osenčena s svetlobo, obrobijajoč oblino... pas, boki, stegna... čakajoča v nedogled... gola koža... obsijana kot upognjena kovinska ploskev v polmraku... kljuka, radiator... kot sadež, pomaranča v skledi, na tihožitju... na otip topla kot razgret asfalt, mehka kot mah okoli raztopljene gline okoli kepe perja... sočna kot krvaveča prerezana rdeča pomaranča... cedeča svoj slad... pripognjeno do pasu jo posadim na mizo, razklenem noge, stisnem za tilnik, plosknem po riti, ožigosaje dlani v vrelo meso, vtaknem ji ga... sprva počasi kot rije deževnik zrno za zrnom v razrahljano prst, da se vsak pregib stesnjen drgne, zarezuje v skupaj zlepljene stene... nezaznaljivo prevarantsko se razpirajo kot cvet mesojede rastline... nato sunkovito... tako se odtrga krasta, izpuli zob, tako se ena sama smrtna slast zabriše v brezno... pol krikne pol zastoka, od naslade in bolečine... še enkrat... še enkrat... dokler pizdin ror ne naplavi vesolja, široko razprtega kot oči, ki so uzrle veliki pok... fukaj me, ja, fukaj, daj me, med razglašenimi samoglasniki neartikulirano povzdiguje glas... toliko punčkasto zahropel kot zalit z medeno vlačugarsko prošnjo. Z eno besedo, moram si ga zdrkati. Da večer, noč in jutro ne bodo mogli biti slabši. Da bodo tako boljši. Da bodo, kar bodo.

Slaba vest drkajočega. Neke pikice s tem v zvezi pravzaprav. Odmev grožnje, ko je groza le še mlačno neprijetno počutje. Tako banalno, pa vendar... Kot bi rignil med minutnim molkom za počastitev tragično umrlih, neponovljivih individuov, ali se sredi dneva skožlal na pločnik najbolj obljudene ulice. Kar je nekdo nekega krasno

zjebanega dne ob moji ponotranjeni simpatiji mojstrsko počel tik pred glavnim muzejom velečastiljivega velemesta, samega muzeja propadlega imperija. Smrt imperializmu, pizda! Če se poščiješ ali userješ, v srcu ni kakšnih topih nitk. Dokler tega ne storiš na okence banke ali v kakšna usta, kadar jih le ne rajca preveč. Avtoonegavljanje je vedno nekaj takšnega. S presežkom, da si hkrati tvornik in trpnik. Tvorba in trpljenje drkanja kristalizira zavest do pometene čistine. Najlepše pesmi sem zapisal z z zaležano spermo limastimi rokami. Na pot, ti perverzni poet, trobenta poje pred pragom pridrkanih prostranstev.

Kot soldat proti posilstvu korakam napram morebitnim razprtim krakom, brez dejanske, v dejanje zrevolucionirane moči. Volja cmereča se cepeta po praznih odtisih. Z vsem znanjem se spet in spet nasajam na čebljanje upa. Je že res, da je treba voz, če noče in noče popustiti, presekat. Česar ne ozdravi zdravilo, ozdravi nož, česar nož ne, razbeljeno železo, do neozdravljivosti. In od nje k izvornim celicam. Ampak ne. Kot da lahko vse device in prasice, vse svetle in temne, suhe in debele, gladke in kosmate, neumne in pametne, blebetajoče in tihe, obscene in frigidne, lepe in grde, čudovite in krasne, ogabne in ostudne, odurne in ortofukabilne lahko kakorkoli zveržijo to... pošastno... nedokončanost v kaj... nedolžnega, svinjskega, bleščečega, črnega, koščenega, stasitega, brezreliefnega, zaraščenega, nagravnega, plesnivega, gnusnega, poželjivega... Grozno. Lahko so kvečjemu v narkomanski funkciji etanola, prvega tolažnika. Ne vem, ali bolj ali manj. To je hoja totalnega odvisnika, brez zavesti o brezbrežnosti, pavšalnosti, o čvekanju svojega početja. Mar veš, če veš? Vedno je preostanek, in ne glede na vse neizprosljivo traja naprej...

Preden lahko kakorkoli nadaljujem svoj pohod, moram drobovje preplakniti s hlastnim eksom žgočega, proti špirtu navitega žganja. Olje za pretok brez ovir. Tako. Zdaj lahko začnem vijugati, kamor je ošiljen zastavljen vektor. Zarjavelih želja, spraskanih hotenj, prešpikanih jajc. Biti pokončen, zakaj ne, proti horizontu privzdignem brado, globoko vdihnem, odprem oči, pogled. Slika mi ga kot zdrizastega novorojenčka skoz izrojevajočo pičko vrne. Je... ...takšen, obrobljen, sinji, bleščeč, gost, kristalen, ovijajoč, raven, čist, odimljen, gibek, nepremičen, mnogoter v enem, en v mnogoterem..., ker ni besed ali jih je preveč. Tak pač je. Ideja naj zjebe te mogočne gore, žar, zlatnino, v kateri segajo proti nebu, ognjen odsev, svetilkasto belino, in horizontalno globino, spackano v verljivo obzorje, čisto gostoto, presihajočo trdnost, sklenjene krivulje, pretrgane čez poljubne figure, puhaste bele packe nad njimi. Kot dojenčki, podobni vsemu. V njih naj piše, kaj si pa bebcu slepci mislijo. Naj bo tiho padajoč slap ali omahli lulček. Ali kozlanje neke, nocojšnje noči, razmuljen pamž zaradi zaklenjene pizde. Zavrzi zdaj svoj izvizek, izpljuni plod. Hop, hitro odtod, nebesni svod, pred strelski vod. Ti se pa vsaj za silo sprakticiraj. Kdor ne dela, naj se ubije. Saj, gospoda, saj, samo malček bo trajalo. Samomor najodvečnejših traja... dalje od povprečne življenjske dobe podpovprečnih proletarcev. Od požirka do požirka, začimbe do začimbe, pri tistih ne popolnih pičkicah od vboda do vboda. Kakšna modrost. Preskočiti bioritem, metabolizem, življenjski proces, znak, življenje od kruha do takojšnje zaposlitve v krvi. Krasno. Tu imate Tisto, cvetlično ime, prazni

označevalec, tanscendenco, veliki in mali manko, neizrekljivo, kar naprej izmikajočo se resnico. V eni kolikor toliko mali pripravi, ki naredi ravno to, kar je treba, ravno tja, kamor je treba, ravno tako, kot je treba. Na uho mi je prišlo, po hudih predrkavanjih, še vso pospermaizirano, da sem v nekem logu na obrobju obrobja, kraju, vrednem svojih krajanov, kandidat za ničlo, odvisniški mamilaški absolut. Teorijice, misleč druge teorijice, ne vedoč za svoj abstrahirajoč čvek. Biti narkoman, sladke sanje. Kaj bi obsojal tercijalke, če si sam tercijalka. Najhuje je, ko kurba reče kurbi, da je kurba. Ves svet je stičišče in kurbišče. Vsak je zvodnik, vsak je cipa, na vsak vzkrík nekdo hlipa. Morda bi prosil, ah, svojo prijateljico, ali jo lahko nabrišem za liter najcenejše vodke, žgoče, prozorne in gnusne. Moram samo premisliti, kdo bo dal. Tako sebe kot plačilo. Skrajni čas, da se nekaj zgodi. Dva, tri ovinke še in postopen vstop v čislano bajto, katere obris se hoče siliti pred kamne drugih malce bolj zaničevanih zgradb. Večstanovanjski blokovski objekti, v katerih je poleti hudo vroče, pozimi pa strupeno mrzlo. Besedam dajete besedo, ljubimci resnice. Ali raje fukači med njenimi štirimi stenami. Takšen prihajam. Pazite se, prijateljice prijateljice.

Nič kaj obetaven sprejem, mimobežen objem in zaspano čivkanje. A brez skrbi in brez panike. Nič, kar bi lahko padlo dlje od čednega kupčka dreka. Nič, česar ne bi v masten pogon spravilo žganje. Same ženske. Nič manj od zenita. Če me je kaj kdaj oplemenitilo, je bila to ženska družba. Pustimo zdaj vse prestižne podle padle posledice. V bivanjski anonimi mi ni nikoli nič bolj prijalo od ženske bližine, kakršnekoli. Saj ne rečem, tudi ob kakšnem tipčku mi je kdaj še kako godilo biti, a če že, vedno v njeni strukturi. In nobena monogamna puhlica ne more zamaskirati ljubezenske resnice: vedno sem hotel pofukati vse. Pa ne vse, ki jih poznam, daljne in bližnje, ki sem si jih zapomnil, na videz, željo, blebet, ki sem jih pozabil, slučajno, nalašč, po sili, temveč vse na svetu, pretekle, sedanje, bodoče. Vse. Če pomislim, tudi možakarje, prastare, rosnomlade, genialne, retardirane. Živali, na štirih in brez nog, v vodi, zraku, štali. V lokvanjske cvetove bi ga rinil ter preperela debela presušenih brez. Še v krtino. Spominjam se otroške igrice, v kateri je prvi vodil drugega po improvizirani zgodbi. Če si hotel naprej, si moral pofukati vrata, omaro, stol, hišo, balkon. Ves svet bi pofukal. Na njem ni lepše, boljše in prijetnejše stvari od ženske družbe. Začnimo torej kar z njimi. Sledim ji nekaj stopnic niže, z optimalnim razgledom na njeno epsko rit ravno v višini oči. Hipnotiziran stegnem roko do plapolajoče ritnice pod tesno pritisnjeno trenirko, proti tanki črti gat, ki prekrivaje ozko zadnjično kotlinico razpolavlja ta najsočnejši del telesa. Zagrizel bi se vanj, trdno, boleče, mesnato, do krvi, požrl bi ga, če ga ne bi hotel pofukati, pofukati vsako poro in slednjo razporo nad njim. Nad njo. Njo. Srečno se spotaknem, oplazim jo z lasmi, zašumeč po slastno razpeti tkanini, padem na roke. Presenečena se ozre in nasmehne. Ob rob stopnice skrivaj drgnem predramljenega tiča. Hudiča. Seveda bom preživel, živ sem, telesni znaki kažejo vso vitalno organizmatično orgazmiranost. Ni vprašanje, koliko sem spil, vprašanje je, koliko bom še spil, in še bolj, koliko boš spila ti, in še raje, koliko bodo spile tvoje dvorjanke. Bom vtikal v njihove danke? Biti ne biti so mrtve. Vodi me do vode, pred žrtve. Prebodene, oslinjene, nataknjene, nedotaknjene bodo znosne. Prisilna uteha, da se lahko ožigosan s svobodo prosto prostituiraš. Tako bi bil krvi poln tič na tnalu pred tabo, moja lažna bližnjica. Edina poštena. Greva do konca. Pridiva.

Površno oko vidi povprečje. Um vpisuje podobe. Kurac, nasršena zavest, pa je edini, ki ve, kako je s tem: predpostavljajoč vse se vselej zajebe v nič. Ko si ga spravil v eno, si ga stlačil v vsako. Več pofukaš več veljaš bla bla. Kdor ne zmore fukati ene, je impotenten. Ta je šele brezumen. Vsak pes se spravi natepavat vsako nogo. Nasmehljana blondinka, lica ji sijejo in mežika z očmi. Opazil bi jo le, če bi izrecno iskal. Polretardirana reva, škili in vseskozi ima odprta usta. Obla srčica, zadržana in sanjavega pogleda. Trdna možača, ki bi se opasala s polmetrskim hlodom in te pofukala v rit. Še kar simpatična gobezdavka, prekolnjena z grdoto. Nič kaj posebnega modrooka pegica, prijazna, trapasta in hudo lepa, da se zalotiš zaljubljeni vanjo. Vse eno. Če ne more pasti ena, naj pade svet. Naj me katerakoli samovoljno zgrabi za tiča, poboža, malo podrgne, in potočil bom solzico bridke sreče. Nedolgo zatem izbruhnil hudournik. A ne prehitro, kajti v vrhunski ejakulacijski kondiciji sem. Ah, kje so časi zlate abstinence, ko si trikrat podrknil, sam ne vedoč, kdaj te je v oko zadel prvi curek četrt litra sperme. Zdaj se boš lahko izkazal, vele mojster erekcijskega monologa. Mlade dame, predrage gospodične, prekrasne prijateljice, lepe in mične, pa zvrnimo vase kar in kolikor lahko. Da kakšen plastičen kozarec ne bi slučajno šel mimo nas in ušel hrepenečemu grlu, stiskajoči dlani, poželjivemu ščegetu nekje vsepovsod. Zgodila se bo le naša volja, v vseh svojih neprisilnih jopičih. Odpadajo, pičke brez jajc, jajčne lastnice, lastne svoji pičkasti brezjajčni naravi. Kar spizdite. Če ne mislite biti preresetane z mojim kurcem, ne obstajate. Topoumna para, spariti se menda da, smehljajoča se povprečnica, ta na to menda komaj čaka, kraljična prijateljica, menda ne tako zelo lepa kot si se nemara zdi, s to bi bilo najbolje tako, kot je bilo mišljeno. Nabrisati jo do krvi. To je moj harem prelesti. Reva negotova, nesigurna, nesamozavestna, nesrečna, nelepa, nepofukana, nikoli v življenju še ni pila, pravi. Omembe nevredna, pa z enim pretrganim jecljanjem pogoltno pregreto pozornost. Temu se reče ženska. Šilce tekile dol po njenem grlu pomeni vsaj toliko kot kurac noter v njeno pičko. Ali žrelo. Malce bolj pri sebi nasmehljana, potratna obstoju, kako ljubosumen pa je lahko tip, benti. Stisni ga za jajca, predri mu v oči, zakriči ljubi me, dejavno me ljubi, pizda. Začni tako, da me pofukaš, fukajoč mene in ne neke razojdipirane kalejdoskope, nekaj špricat brezveze, misleč, da uživaš. Pofukal bi te, in življenje bi bilo čisto čisto majčkeno donosnejše in znosnejše. In ne bi mogel te ne imeti čisto čisto majčkeno rad. Kot tebe, obilno oblorita gostiteljica, a če bi tebe, bi splahnelo, avtoapologiram. Popocestiti, zvlačiti, skurbati moraš svojo existenco onstran blesave naslade za nad vsem vzvišeno ljubezen. Res ne vem, kaj bi jo, kaj bi te bolj osmisnilo, osmisnilo onstran gospostva smrti. Kaj bi te bolj ponižalo kot če bi zavrnila pripadnost razredu vlačug. Boj se za svoj obstoj, zanj se zvlači v boj. Naj bom nocoj vaš gizdalinski gostitelj, sobar, postrešček, lakaj. Vaše dobro je moje dobro. Ko skrbim za vas, skrbim zase. Kar si želite, si želim sam. Z vsem srcem se bom trudil, da boste prišle do sebe, da se boste našle, zataknjene v zgroženosti. Le pazite na v nebo vpijoče kažipote.

S tako očitnim nasprotkom, željo v zadregi se brani, da se mi kar smili. Kot če po vsej sili grabiš za joške, rit, kamor pač pade, in je upiranje tisto, ki te vzpodbode, morala pa bi se le resignirana začeti slačiti, češ pa daj, in vsi kazalci bi padli. Zato jo skušam

do njenega padca kar najprijaznejše pihni. Kot te nič ne stane lepa beseda, preden sovražniku prerežeš vrat. Neznatni koti, idiotska predavanja o absolutnem dobrem alkohola, neprebavljeni dojem, muhe, ki jih v temi slučajno butneš ob krila. Brez skrbi, moja mila prisila, vljudno, uvidevno, po človeško, v skladu z vsemi določili in aneksi k določilom bontona te bom posilil, in pila boš. Dva požirka tele žganjice in žar ti bo brenčal v drobu, čedalje niže te bo srbelo in počohati bo treba tam, kjer se ven sprevača v noter, noter v ven, kjer mesnati organi kukajo v svet, kjer koža ne prekriva ne masti ne krvi. Glej mene, kako zelo v redu, prav odličen sem, duhovit in uglajen, pa kaj bi s temi neizvirnostmi, kako presenetljivo pameten sem, pa kar pijem, pijem, pijem. Glej, če ne verjameš; eks, eks, eks. Če nočeš, pač nočeš, nihče te ne sili, ničesar ni treba, če si tega ne želiš, spoštujemo tvojo odločitev, mi smo taki, ti pač taka, to pa ja ni nič hudega. Samo povohaj. Držim jo že za rame, z očmi tik pred njenimi, sapo čez vrat. Ustnice namoči, čisto čisto malo srkni, in če se ti zagabi, obljubim, da spijem jaz. Še en eks, če ne verjameš. Le nagni, nagni, še malo bolj, in... Trk, švrk, zdrs po grlu, prvič v življenju. Zdaj ti jih manjka še nekaj krepkih za dokončen himenski razčefuk. Kasneje, boli me kurac zdaj zate. Prikrit usran prašič v cunjah nadangelskega odposlanca mora pokimati in pokomentirati nesrečo nepotešene pivke sokrivke. Njena neizrečena klavnost pod širokim nasmehom in sijočimi očmi bi mi rada sparala srce. Ne dam ga. Pij, brozga se ti bo sparila. Kot se bova midva. Ni ji jasno, kako da nisem spečan s kakšno od nje srečnejšo deklico. Le en odgovor je, retoričen, utečen, tečen. Tudi meni ni. Mislim, da mi zameri, ker nisem izvršil posilske geste. Kar bi se kaj lahko zgodilo, če bi se malce bolj potrudila biti mala cipica. Parčkanje, trk posiljevalca in kurbe. Vedno sem se mislil predvsem kurbo. Ne vem, kdaj sem kaj storil zastonj. Za kaj nisem prodal vsega sebe. Le počakaj na temen čas, ko se boš v bledem mraku drgnila ob napol omahlega tiča. Tvoja zvoljenost, vnema, vzdih, gibčnost, ki bi ti je z očesom nikoli ne pripisal, naslada naslada in pičkina zaseka in nenadejan cvileč zasopih, ko bo vendarle uspelo predreti te in tistih parkrat prebosti. Pa tak samoumeven nič pri štorastih črticah. Pozlačena duša. Naj se moja nesojena nepredirna spodnja ustnica še tako poceni in po sebi prodaja kot kakovosten potrošni material, me ne uspe kupiti. Prepričan sem, da v sebi še ni imela kurca. Naj še tako napol naga premetava ude, stresljene kot antilopino maščovje na begu pred levinjo, slastne, da je vse drugo kot misliti jih potratna izguba rajca. Scuzam ti neopazne potne srage v tkaninskih vlaknih okoli jošk, zližem se ti v popek in ti izsesam jajčnike, mečkajoč oblo trebušno ploskev v temnorjavo kašo. Požrem te in skožlam. In goltam in goltam to kurčevo žganje in poplakujem z razmlačenim pivom. Nepazljivo dušo klofne cigaretni dim, pridihan do zadnje avreole v zraka hotnih pljučah. Suh, oster, pekoč kašelj vžge nazaj. Indikator sranju obratnega procesa. Zdaj mora nastopiti od britve ostrejši duh. Izščiščena koncentracija. Čutiš, kako oduhovljene pesti posegajo v človečanstva nevreden materialen svet, presegajoč ga, kako centimeter za centimetrom, sekundo za sekundo potiskajo kozlanje od adamovega jablka po grlu navzdol. Oči se rosijo in belijo ob tej prevladi. Retardirana preplašeno zija s sence v kotu, ne tič ne miš nekaj gobca, kolegialka se pretvarja, da ji je v njenem nepristnem kurbirskem veselju nepredstavljivo lepo. Delček kaj vem česa po nesreči zaide v nepravo luknjo. Rit si zadel, srečnež. Izkašljam drobec, ne vem, ali na sredo, vstran, v usta. Koščka kozlanja ste pa ja vredne. Naj ti pognoji

služničadsko ljubezen. Nasmeh raztegne do razparanja lic. Naj pljuske v oko. Prvič v tem svetu se zavem, kaj govorimo, blebetajoče klepetajoči, zvesti praznini. Nekaj o nasledski produkciji predilne industrije. O tovarništvu tam, kjer so bile prej kmetijske panoge. O piščančkih, toplotni obdelavi v postsmrtni izkoščenosti. Če se kotichek védenja trudi prevajati smisel v resnico. Česa vse ni sposoben človek, katerega zgolj meso podleže trenutku. Totalitaristični pijanosti. Ki nezmožen mežika v lastnem scanju in sranju ter z neomadeževano rabsodnostjo pretehtava, ali bo možno priti do toplega in varnega zavetja. V grozi misleč stran od alternative, pohladitve, okrvavenega predramljenja v mlakuži za grmovjem, skelečo bolečino v riti neznanega izvora. Izvedensko, izkušeno, izrecno vem. Drugega napada bruhanja ne bom vzdržal. S potrjeno muko držim mimiko, potrjujem zlogom gobezdajoče, grabim bok nasljanjajoče se kričeče, s telesom omahujoč na katero že. Dotakniti se, objeti, stisniti, iti... kozlat. Maroge pred očmi povedo vse. Trije obrazi se zlivajo v packo, katere obličje je tako neizrekljivo bridko... lepo, fukam te v ritko, nesojena, neobsojena, neprosojna, neobstojna, neoprosčena, neoromanticistična furija, v zrcalu te zrem, z zrcala me žreš. Nepregledno množstvo mrkov besno utripa preden kaj vem kdaj, kako pridem do skreta, slepeče, slepilno, sledilno, ne vem, ali pred očmi, predstavami, mislimi. Kot bi prdnil se mimogrede skožlam, v enem samem širokem in ostrem curku, krči me trgajo kot bi se pretegoval, solzim se kot bi zehal. Še enkrat izpljunem v tem svetišču, kot bi se pokrižal, in odločno, močno, sočno, pod žarometi, blede utripajočo lučjo, okoli katere v preprašeni pajčevini crkuje mrčes, v senčnem kadru, odkorakam mimo ogledala. Brez trzljaja se delam, da ga ne poznam. Ne vem, na katerem koscu poti naletim na skupinico v krogu bratoživskega popivanja, kajenja, dretja, krohotanja, bevskanja, riganja etc. Rignem, bevsknem, zakrohotam, zaderem se, kadim, pijem, in njihov sem. Vedno znova divje brbotanje barv, oblik in zvokov, na katere ne morem ne lepiti pomenskih presežkov. Ne da bi vedel, kaj neki čvekajo, kaj je tako zabavno, smešno, prebavljivo. Ves se zasesam v pozornost neke ne vem katere, ves čas viden med tem skupinskim prdenjem skoz usta. Vsake toliko v sveti pravici do intimne spustim kakšnega tudi skozi rit. Čvekajoč mimo se ji bližam in bližam, roka proti nogi, riti, joškam, rajcajoč se z izmikajočim se dotikom. Dokler ne vzdržim več, mik je prevelik, stik prehoten, kastracija preslastna. Brez da bi spregovoril besedo ji počasi, kot bi dlan bližal ognju, oprinem ritnico in rahlo, tesno, mastno stisnem. Mehko meso pod tankim blagom se pari z vsako nitko na koži in med prsti šobi v dolg poljub z zrakom. Napetost vzkrikne onstran lastnega registra in... ravno tako tiha, odločna, neizprosna, ravno tako mimo se umakne, prestrašena in zaprepadena. Kot bi me mama dobila drkati. Tak se vrnem pred na vnovičen vzhod lučnega bitja čakajoče veščice. Tudi pri njih se marsikaj ni dogajalo. Samopašna zazrta v noč sanja o kurcih, ki ne bi boleli. Rezgetajoča ji prižiga čik, plapolajoča v kič. Nikoli pijana je pijana ali pa se ji le zdi, razživetiti in dojeti v cmerjenja vredni tugi. Ko se me vendarle zavejo, olajšano trznejo. Zdaj bomo šele zaplesali. Zamudil sem prečkanje, a dotikamo, objemamo, drgnemo drug ob drugega kot posestrene amebe. Zatoхло sobo pred scela od pohote poscanim vzduhom blagozračno rešujejo cigaretni dim, polmrak, z glavo v zid zabito hreščanje in basi. Žmirkajoče zapreke, dostojanstvo ob znanstvu, lahkotnost ob neznanstvu, ignoranca ob usmiljenju, in popolna neprilagojenost, nezmožnost, nemoč oblike ob

obliki, četudi je vse vse presinhrono, me in nas varno gonijo. Sterilizacija duše je najzanesljivejša kontracepcija. Ker zna kreature s karakterjem meni nič tebi nič kratko malo popustiti kjer in kadarkoli. Z usedlino, katere neminljivo ugrezanje reže in reže. Če ne zmoreš prijeti in zvlačiti za sabo, zriniti se prek meje odpora, potem v gluhem mraku čakaš, ali vendarle boš ali ne boš ostal sam s tistim, čigar drobovja bi se dotaknil s svojim. V znanstvenem upu, da se po kakšnem dokaznem fizikalnoteoretskem ključu nedoločljiv znajdeš v pički, riti ali gobcu. Ko še žganje ne more zasenčiti kritičnosti, divje razraščajočega se pomena, pičkavega evnuštva, lahko res samo še goltaš, kozlaš, kolneš v prazno. In tiho trepetiš pred neodložljivimi prvimi koraki v dobro. Boleli naj bi, in zbledeli. Naj naj se jebe in bolečina in bledica in z. In in. Stisnem se med boka, ves oślinjen z brado na mehkiem, mesnatem, lepljivem ramenu, roko na razkuštranih laseh, komolcem pred bingljajočo joško. Katera bo prva zapustila naša življenja, mi hoče brenčati ali zveneti. Njeno bljuvanje jo bo očistilo s pomenom. Glavna osumljenka je, umokla gobezdača, nestrupena kača, ki se samo še smehlja. Ne morem se odločiti, ali blaženo ali posiljeno. Stati ne more več, sedi še komaj, če se uleže, bo morala bruhati tu in zdaj. Le daj, soborka. Pokaži, kdo ima jajca. Titanska čebljanja, preslišani glasovi, neslutene tišine, kričeča pretehtavanja. Zazrta v premagovanje še malo počaka. Pretrgano vzdihne. Izdihne. Prav vlijudno vstane. Zapusti prostor. Kot bi šla že neštetič lulat. Tudi tekom tega se da. Kaj prjetnejšega od spontanega zbruha med tenko tapkajočim scalnim curkom. Krivulja na prsih in po omahli glavi stasita rit me opomenita za nadaljna nadaljevanja. S prijateljico se zblížava in si diahronih premikov sekava zračne linije. Na poti dotikov se razlivava čez senco in žolto meglico. Ob vsakem trku, zdrs, pritisku se čutim kot bi jo pobožal s kurcem. Napet, zadovoljen, vzhičen, nedojet, plah. Zalotim se pri kalkuliranju, kdaj bo pod lučjo in kdaj presekalo temo. Kakor slabost se dviga groza za dejanjem, odločitvi, ki se je najbrž kaj vem kdaj že izvršila. Vsak krog je bliže, vsak somrak odlog, vsaka premestitev strupena. Tik pred izvršitvijo svet mežikajoč zaledeni, depresivni orakelj resignirano vzdihnem, zaprem oči, stisnem zobe, premaknem ud, raztegnem prste. Zdrsim čez trtico in ji med utripajočima ritnicam okleščim pičko. In še preden jo pritisnem do njenega nasprotja na meni, vsa trda in agresivna krikne svoj ej a si nor spizdi stran kaj ti je. Raje reci skurcaj. Odvihra v molku, ki odmeva... reva... seva... Medtem se vrne bruhica, zelenkasto blede. Vedno nasmehljana, lahko razmajana, očitno pripravljena na potuharsko pozabo v deželi sanj. Le še posloviti se mora. Negotovo sede, nekaj gobezda in si gnete ramo. Gleda v samo njej poznan kot. Ne vem po kolikem času se vendarle odloči, vstane, deviško se zazre spod čela. Najprej roka, stisk, nato objem, blisk. Čisto od blizu še enkrat vidim njen velikanski obraz in... okušam ustnice, ližem jezik. Med cmokanjem napol odprem eno oko. Šarenice so ji pobegle pred beločnico. Roke popustijo, nekaj grgra, se skoraj na silo odtegne, odstopica ven. In je ni več. Najbrž se je še z eno nogo v sobi skožlala na hodnik. Zaokrožim po sobi in iz pepelnika vzamem napol pokajen čik. Mencam ga v ustah, tapkam po čelu in steni. Komaj slišno pokašljevanje se zaščebetava izza hrbta. Ni se mi treba ozreti. Pod kožo se trpko zakrohota, zadnjič povlečem ter v hitrem obratu izdihajoč zmistificiram preplašen bebov obraz. Ti ti deklica, saj nisem pozabil nate, le premislil sem te. Tvoji najnasladnejši vzgibi si ne morejo predstavljati, kaj in koliko mi pomeni ta pogled, poln naklonjenosti, pohleven, obseden, oboževalski,

suženjski. Pa kaj, če nimaš pravega obraza, odraza, bede in besede. Če si namesto si nisi. Skelet želje, sam svoj najdenček, kar si želim, se uteleša na tebi. Nikar ne zameri popolne brezbržnosti za tvoj klavni obstoj, pomilovanje podobe, posode in zdriza. Grda si, brezumna in ne pomeniš mi ničesar. Saj ti ne bom tega pravil, brez skrbi. Ves židan vpijam njeno štorasto mencanje, preigravanje same sebe, zatikajoče se jecljanje. V nekem trenutku se skuša kar obrniti in oditi. Kam greš, povzdignem glas in jo pridržim. Toliko da se pod dotikom ne stopi. Začnem jo zasliševati o njenih alkoholnih podvigih, o katerih učinkih ni začuda nobenih sledi. Pa ne da si se že čisto streznila. Pridi, takoj bova enega zvrnila. Nekaj se upira, a ni je težko odvreči. Čisto čisto malo. Čin čin šluk šluk. Tako, zdaj lahko govoriva naprej. Dobrovoljnost se sprevača v pregrešno samoprepričanje. Še malo pa bom lahko s kurcem prebodel kozmos. Ja, sama sva ostala, in če mene vprašaš je prav tako. Jaz jih nič ne pogrešam, čisto nič, nula, niti nično ne, pa ti? Kaj ne veš, boš že izvedela. Zdolgočaseno svetlikanje je vzhajanje v brezstrpnost. Čvek čvek čvek. Le na en način se da izboriti svoj triumfalen polom. Začenjam se ji bližati, zlagoma, čedalje bolj, vse bliže, pomik za pomikom. Ona se prav tako umika, počasi in vzvratno. Ne vem, ali še kaj govoriva ali ne. Tako se zrcaliva dokler ne trči ob steno. Zdaj jo postopno prekrivam, noge, mednožje, podpasje, pas, trebuh, roke, ustne, toliko da se oko ne zlije v oko. Nato se malce umaknem, natanko da si zreva v obraz. Zasanjano se nasmehnem, pripirajoč veke, s hrbno stranjo dlani pogladim po licu, bližam usta. Njen pogled, moten in zadihan, pripravljen na vse, nem krč celega telesa, kirurško razpizdnjeno srce, me za droben trenutek zamrznejo. Karkoli bi storila, rekel bi ji, naj se ubije, in ubila bi se. Menda je to že poskušala, sem menda slišal malo prej v prijatevaljskem gobezdanju. In kot bi te njene mušice ne imele časa razpasti in razbrenčati se, se sprevržem. Roke mi s preplašenih oči počasi zdrsijo na vrat in se ga pazljivo oklenejo. Kot bi se bal razbiti porcelan. Nežen piš, tiho sosledje misli prešine. O, ubiti jo, zadaviti, zlomiti ji vrat, to so vse že res grozljive in prijetne ideje, a vse prelahkotne. Ne ker bi te krotaste pokveke bilo kaj škoda, ker kdo sem, da bi sodil o tem, približno takšen pritlikavec, brat v bivanjski potrati. Ne, zadušiti življenje v tej odvrtni kepi kosti in kože je en velik zeh zato, ker mi je za njen obstoj scela vseeno. In njej kljub trenutni šibkosti za mojega. Dol nama visi, boli naju kurac, vse ravno. Nič, tema, ne tič ne miš. Če bi trpela v mlaki lastne krvi, bi le z nejevoljo klical pomoč. Umoriti pa bi jo bilo vredno samo takrat, ko bi me ljubila iz dna duše in srca, iz celega srca in cele duše, ko bi mi z vsem bitjem zaupala svoje življenje, varnost, upanje, strah, čas, sanje, sranje, ko bi se sredi noči prižeta ob mene za trenutek zdramila v truden nasmešek in se blažena potopila nazaj v sen, ljubeče se me oklepajoča, ko bi bil sonce njene mladosti, radost njenih oči, obraz njene sreče, takrat bi jo lahko zadavil, ko bi jo jaz sam ljubil bolj od svojega sovražnika, svojega bližnjega, samega sebe, ko bi ji pred spanjem poljubil vsak prst na obeh nožicah, čelo, očesi in še devetkrat na usta, ko bi se v njej sprevrnil v svoje nasprotje in se prek njega in v njem našel, takrat bi prilezel k njej, ji pobožal lice, pil krotek, zaupljiv pogled iz polzaprtih oči, med z milosti polnega nasmeška, pobožal bi vrat, se ga nežno oprijel in jo zaljubljeno, zvesto in predano zaljubljen, zvest in predan zrl, čisto rahlo, komaj dotikajoč se, bi stisnil in medla usta še razširil v še slajši nasmeh, in stiskal in stiskal ter se pojil s tako dobro poznanim, temnosladkim vonjem po izbrani ženski, izbranki, kot

sveže pokošena trava, na katero se je spršil opoj belocvetočih češenj, milil ob mehkem reliefu kašmirske, blede svitajoče se kože, zžil s podobo čiste utešenosti, stiskal do prve začudenosti, zmedene kresničke sredi mlečne noči, počasi bi odprla trudne oči, se zazrla, zrla, uzrla, videla, vedela, in zadnje trenutke preživela v najtrpkejšem spoznanju, ne da bi se upirala, niti poskusila ne bi, še mežiknile ne bi zlagoma ugašajoče, osteklenele oči, prepuščena bi umirala s strtim, prebodenim, opljuvanim prepričanjem o svoji sreči, svetu kot takem, ko bi ji na uho zašepetal, da je najostudnejša prasica, kar sem jih kdaj videl, poznal, fukal, kako mi je njen duh vedno smrdel, in ji takoj zatem pogledal naravnost v oči, z vsemi silami in močmi tlačil vase poplave solz, zakrival krčevito hlipanje, tajil žgoče stiskanje prsnega koša, jedkega trganja srca, zreč jo z obrazom, polnim gnusa, ko bi moril od bridkosti otrplo telo, čedalje bolj truplo, crkovina, najbolj ljubljeno bitje vseh časov.

KAZALO

Uvodnik	1
Helena Čehovin: Strah, Stresorji	2
Helena Čehovin: Ker midva sva zaključila najino avanturo, Ti si kuhal	3
Helena Čehovin: Mehurček	4
Andraž Čož: Cikel 2	5
Veronika Šoster: Per astra in asperam, Trenutek zmagoslavja, Streha sveta	7
Veronika Šoster: Izvir človeka	8
Jan Simončič: V blatušo	9
Jan Simončič: Masten prstni odtis	10
Anja Radaljac: Jagodno zardevajoča in druge vazice	11
Domen Babič: Rdeči orkester	14
Matjaž Zorec: Finale	16